

Úvodníček

Na horách začíná sněžit (Sněžka dnes hlásí 10 cm) a před námi je poslední výlet ven. Doufám že to nebude do sněhu, ale to uvidíme až příští víkend. Takže si rozhodně nezapomeňte „teplé prádlo“.

Celkem úspěšně se nám podařilo rozjet KDH (klub deskových her) při základní škole Bělohorská, za což je nutno poděkovat především Kokešovi, který tomu

v bodování. Dost otřesný pohled, že ?

Kosa

Pramen draví

Takže: sešlo se nás málo, ale i tak jsme vyjeli na výlet do okolí Přibyslaví, přesněji do Havlíčkova Brodu, kde na nás na nádraží číhal Kosa a jakýsi postarší pán, který chtěl pomoci s krádeží nákupních tašek. Co bychom pro starce neudělali, pomohli jsme mu. Stejně po chvíli zjistil, že směrem, kterým chtěl lup

věnoval dost času. Že by to byl nový zdroj dětí do oddílu ? Jak jsem psal minule, děti stále potřebujeme. Stačí se podívat na konec tohoto Týpka, kolik je dětí

odvázat, již tento den žádný další vlak nepojede. V předuše dalších dobrých skutků jsme prchli z nádraží do Termesiv a poté do vyprahlého lesa, který jen čekal na

to, až si rozděláme oheň, aby mohl chytit. Dobrých skutků ale již tento den bylo vykonáno dost, takže měl les smůlu a my byli bez ohně.

V sobotu ráno jsme zcela nečekaně vstali a vydali se dále směrem do Přibyslavi, kde má Kosa své venkovské sídlo a rodiče. Cestou jsme zažívali různá veselá dobrodružství, jako třeba čekání na vlak pod železničním mostem a čekání na vlak na silničním mostě (který vedl přes železnici, samozřejmě). V prvném případě jsme se dočkali hned, bohužel nad námi prohučela jen samotná lokomotiva, ale aspoň něco. Ve druhém případě jsme čekali asi tři čtvrtě hodiny a stále nic. Tak jsme to vzdali. Jo, a teď jsem si vzpomněl, že v Pohledu, který je umístěn mezi těmito dvěma mosty, jsme byli pozváni jakousi

ještě vložit do úst něco ze sousední cukrárny. Kdo si nedal mandarínkovou zmrzlino, ten si dobře pochutnal, kdo si ji dal, tak aspoň zjistil, zač je toho chemie. U Kosy jsme zanechali opravenou kameru, protože neměla kazetu, na kterou by se nahrávalo. Vyrazili jsme se podívat na starou trať z Přibyslavi do Nového Města. Aspoň myslím, že tam vede. Zrovna totiž bylo kulaté výročí této zrušené trati, což nám poskytlo možnost svézt se historickým vláčkem, který spocíval v rozrachocených vagónech, zuřivé lokomotivě, skřípotu a závratné rychlosti jízdy. No, pěkné to bylo. V cílové stanici na nás čekaly historické vozy. Obzvlášť vypečená byla drezína v podobě auta s gazím motorem, parní akumulátorová lokomotiva a mnoho dalšího. A protože jsme ještě chtěli stihnout rozhled do kraje z nedaleké rozhledny, prchli jsme z nádraží na kopec s rozhlednou. Cesta k rozhledně byla jasně a srozumitelně označena značkami, akorát cest bylo mnoho. Na jednom rozcestí bylo dokonce asi 6 možností, kudy jit. Nicméně vylezli jsme nakonec na kopec úspěšně a na zdarmarozhlednu také. Z rozhledny jsme viděli, že už se stmívá

a je čas najít místo nočního spočinutí. Nakonec jsme se usídobili v bažince u potůčku.

A v neděli už to šlo, jako obvykle, rychle. Vyrazili jsme na starou trať, protože jsme si chtěli prohlédnout viadukt nové trati, který starou trať přemosťoval. Když jsme prolezli potočním tunýlkem, objevili jsme se na celkem pěkné louce. Že by tu

paní na prohlídku vykradeného kostela. Velmi poučné. A pak už jsme byli u Kosy. Především nás zaujala zahrada se slepicemi, se kterými si Marcel s Ikarusem hned rozuměli a nedělalo jim problém si s nimi popovídат jejich vlastní řečí. Taky jsme ožrali ostružiny a kvůjco ještě, vložili do úst koláč a při té příležitosti vložili do úst také čaj. A aby toho nebylo málo, šli jsme

byl tábor? Uvidíme. Demokraticky jsme vylosovali hlídáče včí a zbytek se šel podívat na viadukt. Hezký, ale už není čas, takže honem zpět a na vlak do Prahy. Na nádraží jsme pojedli, početli, nasedli a odjeli do Prahy.

Přibíňák

Praskolesy a okolí

aneb Chtěli jste lívanec a vyšel vám Plešivec.

Sotva jsem si vybalil z prvního výletu a už je tu druhý. Kat aby to sprál! Naházím tedy všechno zpátky do USky a brodvaku a honem ke klubovně. Maso ještě nestihlo ani rozmrznout. Paráda, to to zase začíná. Ještě že jsou všichni ostatní tak optimističtí. Co se na mě šklebíš?

Po krátké poradě byla vybrána optimální trasa dosažení Smíchovského nádraží. Autobus byl nacpaný a ještě k tomu žravý. Odnesl to naštěstí jenom kus konga, který pohltily dveře. Ujelo nám metro. Nevadí, času dost. Jak se má člověk navigovat při přestupu na Můstku? Doleva nebo doprava? A to ještě nevíte o ukrytých komfortních vozech. Ujelo nám metro. Kdo to organizuje? Zbytečná otázka. Na nádraží čekal bezdomovec Ikarus, kterého doplnili ještě další příchozí. Informační box nefunguje. Kasa zatím ano. Nalodili jsme se do vlaku a ten se po chvíli rozjel. Kokeš zklamal – neměl ani pravé mistrovské dílo,

ani pytel na láhvi. Zato Ikarus byl záhy v ráži. Blížili jsme se k cíli, když tu vyvstal problém. Jak poznáme, kde se má vystoupit? Vymysleli jsme taktický plán, spočívající v článkání na správnou stanici přibližně pět minut předem. Bužu se potutelně usmíval. Až když jsme chtěli začít čhat, přiznal se, že to tady zná a tudíž také ví přesné pořadí stanic. Ha ha ha. Vystoupili jsme.

Kudy z nádraží? To je pětiminutový problém. Tu se objevil Kosa, zkontoval, zda jdeme správným směrem, naložil Kokeše a zmizel. Vyrazili jsme přes pole louky. Po půlhodině se Kosa s Kokešem opět objevili. Zmizel Pídler a Hakis. V útulném lese probíhala konzumace večeří a zároveň mobilní komunikace se ztracenici. Kokeš se dočkal svých špekáčků. Maso už skoro rozmrzlo, je čas ho naložit. Zmizel Kosa a Ikarus. Jíme dál. Objevili se Kosa, Ikarus, Pídler a Hakis. V ceně spaní je i masáž přírodními plody dubu. Kňouři nepřišli.

Kdo hodil ten žalud? Hakis! No počkej! Čím víc lidí se probouzí, tím víc předmětů létá vzduchem. Kupodivu i létající talíře, boty a

spacáky. Po lese létá divý muž v ponožkách. Z aut projíždějících po blízké silničce zírájí zvědaví místní. Když jsme vstali, prohlédli jsme si mohyly inzerované v mapě. To teda bylo...když to srovnám s tím výletem na Kokořín....radši jsme vypadli. Po vysilujícím pochodu se objevila vesnice a v ní náčelníkův vůz. Tady si uděláme ohníček? Ještě ne.

Bzzzzzzz....hénhénhén...brrrrrruáááááááá...rudlirudlirudlirudl. Konala se tam reli. Vlastně rallye, abych byl přesný. Proto jsme se uschovali do občerstvovny, ve které vyhrával Minstrel, slavný to jukebox. Někteří neodolali a vrhli do něj své útroby. Teda vrhli do jeho útrob své úspory. A zahrál, kujón jeden! Další cesta nás vedla kolem durmanu (alespoň tak to identifikoval Bužu) a pak svahem vzhůru až k chaloupce. Ta stála na parádní (podotýkám, že volně přístupné) zahradě s ohništěm, sadem, dřevem, vozejčkem a bez majitele. Tak co nám zbývalo, museli jsme si udělat oběd a zajezdit si na vozíčku. Dorazil dokonce i majitel se svým věrným psíkem. Naše počínání schválil a pustil se do práce na chajdě. Dojedli jsme, poděkovali a vyrazili na Plešivec. Ikarus citoval pět let staré výroky, které se sem ale nehodí. Hergot, to je ale krpál. Na první rovince se odpočívalo. Nebudem se přeci hnát jak chrti. Kdo hodil tu šíšku?! Hakis! A už to látko. Po urputné bitce nás poučili hasiči, že nemáme zapalovat les. Škoda, zrovna jsme to chtěli udělat. Na vrchol Plešivce to bylo ještě tááákhele daleko, ale ten výhled, ten byl! Dokonce i Čertova kazatelna a vrcholový zápisníček. To jsme se tenkrát nasmáli! A ještě něco pro romantiky – Slunce spadlo za kopec. Takže už nebylo na co koukat a spustili jsme se prudkým svahem do vsi. Název si jako obvykle nepamatuju, zato vás však můžu informovat, že probíhala svatováclavská tancovačka, kde hrála kapela Rytík. To jsme samosebou neměli zapotřebí vidět a už vůbec ne slyšet, a proto proběhl krátký alternativní program – stínové divadlo na zdi. Mezitím byla nabrána voda s železným ocasem, tudíž jsme měli vše potřebné a vydali jsme se lesu vstříc. Tentokrát se nikdo neztratil, začalo se teda vařit ve stylu: „Chtěli jste lívanec a vyšel vám zmuchlanec“, „Aú, to páli“ a „Rodina už je hladová“. Zvláště

Kamzíci si na svém zmuchlanci výborně pochutnali. Ještě něco těch kytar, Ikarus přidal k dobru své zážitky s leštěním chladáku a dobrou noc.

Kdo hodil tu šíšku?! Hakis! No počkej! A už to látko! Nakonec jsme se i přes výskyt identifikovatelných létajících předmětů nasnídali, zabalili a chtěli vyrazit. Ale kudy? To je otázka pro Hudlu. Chvíli jsme sice manévrovali všemi směry, ale chybami se přeci člověk učí, ne? Nakonec to bylo správně a tato stezka nás vedla lesem až do Jinců. Hoďte si talířem a žabkou. Hrozba deště nás zahnala k nádražní budově, odtud některé do cukrárny, jiné do okolí vydělávat sběrem. Vlaky měly výluku, jelo se autobusem až do Zdic a tady už jsme chytili rychlík na Prahu. Jakousi nešťastnou náhodou se však stejným vlakem rozhodlo jet ohromné množství vidláku (byli vyzbrojeni vidlemi, meči a palicemi), takže jsme většinu jízdy strávili v útluném okolí zamčeného záchoda. To to pěkně končí.

Kdo to hodil ?! Marcel!

Z Kanadskeho Srubu

Když vyjdu ven z domu, tedy ze srubu, jdu dal a dal, přes jezera, reky a hory přijdu nakonec k takové velké louzi. Nakonec, když tam ta louze nebyla tak by sem treba nekdy dosel na nejakou tu schuzku nebo výlet. No jak jste asi uhodli je to Louze Atlanticka nebo Atlanticky ocean. Je teplé, vlnčke pocasi a vítr se nad oceanem toci a toci a tvory se boure, boure tropické a dokonce hurikani nebo uragani ci orkani. Tyto tri nazvy jsou podle mého slovníku stejné a dají se upřesnit jako 12 stupen Beaufortovo stupnice. Když se nejaky ten točivý vítr vyvyné a prekročí nejake dane hodnoti tak se stane tropickou bouri a dostane jméno. Jmena se davají dle abecedy, například Arthur, Bertha, Cristobal. Ale tyhle prapodivne jmena jsem

si jen tak nevymyslel jsou z jedne z sesti sad jmen který se stridají. Nevim jestli jste slyšeli o Hurricanech Isabelle nebo Juan které teď uderily do Kanady a už se tvorí další hurikán Kate. Tak se ptáte proč tolik Hurikanů utoci na Kanadu? Nejsou vytvořeni v tajných amerických laboratořích a vysláni na sever? Pokud vym tak ne, skrátku na východ a západ od Kanady jsou oceány které vytváří hurikány. Vzhledem k tomu ze Kanada je tak priserne ohromna je

scela pravdepodobně že do ní uderí hurikán. Rácteže v Kanadě rádi hurikán je jako kdyby někdo řekl že v Evropě je krupobití. Kdyby se vzala malá část Kanady velká jako Česká Republika tak by treba do ní nikdy netrefit hurikán. Prostě ryci v Kanadě horí lesy, nevidel jsi je?, nedava smysl. To by bylo jako v Itálii bouchla sopka vyděl jste to? Tak z dnesního článku vyplýva ze Kanady je tak obrovská že ani já jeji dlouhodobě navštěvující si to poradne nedokazu představit. Jinak už jsou tu první priznaky zimy, ráno je zima a nechce se nam z postel ale jistěži znamení je že záclina hokejová sezona, brousí se brusle, shromázdzuje se vyzbroj a v našem městečku 120,000 lidí, vyrazíme na jedno z deseti kluzist a hrajeme hokej. Omlouvám se za nedostatek hacku a carek a těším se na příští povídání.

Hzebk

Jak získávání nové členy

Historia Magistra Vitae

Jednoho dne, jednoho roku (konkrétně 1979) stalo se, že jsme jeli na tábor k Jemčině...

Nebyl to jen tak normální tábor a nebyli tam jen tak normální Kočovníci, byla tam totiž i 45. skupina Pionýrů (pro informaci my jsme 49.) no a tady je i jedna příhoda.

Jednoho dne, když už se tábor chýlil ke konci, se na jídelníčku objevil buřtguláš. Po halasnému zvolání „Oběd!“ jsem se i já připojila do fronty. Do ešusu mi bylo náydnuto něco, co vypadalo jako voda s kusy Bramborů a buřtů, a po chuťové stránce by byla i voda chutnější. Všichni malomyslně míchali bagrem a zlí vedoucí nás pod pohružkou přídavku nutili „jídlo“ snít.

Až ve tři hodiny odpoledne se latriny začaly sice pomalu, ale jistě, plnit. Postiženým jsem se zlomyslně vysmívala a pochechtávala. Avšak o 2 hodiny později začal i můj strašný závod s časem a vnitřnostmi. Nakonec jsem vyčerpaná ve stanu usnula. Druhý den mi Monika s Naďou navrhly, abychom společně vstoupili do oddílu Kočovníci. A tak jsem zaspala svůj vstup do oddílu.

Krátké po začátku školního roku jsme se my tři vydali jednat o tom s naší bývalou skupinovou vedoucí. Vychrlila na nás svou bohatou slovní zásobu, takže jsme se asi hodinu nedostaly ke slovu. Dozvěděly jsme se, že jsme neschopné, sobecké a padlé živly. Povolení jsme po stručném zopakování práv pionýrů přečet dostali. Tím byly veškeré styky se 45. skupinou Pionýra přerušeny a my se s chutí oddaly nové práci v novém oddílu.

A tak začátkem školního roku LP 1979 Lenka, Monika a Naďa staly členy oddílu Kočovníci.

Bleška

Pár slov pro odborníky

Jistě jste si všimli, že na klubovně na nástěnce přibylo něco málo papírů, konkrétně tři (slovny 3). Všechny se týkají odborek. Abyste nebyli zmateni, dovolím si vám je trošku objasnit. Tedy:

Papír první: Pravidla Odborek – na tomto papíru se dočtete vše týkající se odborek, jejich plnění atd. Je vhodné až nutné, abyste jej prozkoumali, a to obzvláště ti, kteří jste jej nečetli loni (změny od loni nejsou příliš velké, ale jsou). Pokud přijdete na něco (ohledně odborek), co byste chtěli vědět a nenajdete to na tomto papíru, klidně mi to ohlašte a já se pokusím situaci napravit.

Papír druhý: Tabulka Chci si na výletě splnit odborku. Tento papír by měl zajistit přítomnost materiálu k odborce, kterou jste si vybrali, na výletě. Tedy pokud budete chtít dělat topografa, napíšete se na papír, já si to přečtu a vezmu s sebou na výlet buzolu. Pokud se nenapíšete, je dost pravděpodobné, že na výletě buzola nebude a vy přijdete o šanci udělat si topografa.

Možná to na vás udělalo dojem, že veškeré úsilí leží na vás, a pokud si neřeknete, případně se nenapíšete, tak žádnou odborku neuděláte. Nenechte se mylit, vidím to tak, že od října bude každý výlet ve znamení jedné odborky a budete se o ni na tom výletě pokoušet všichni (i ti, kteří už jí mají, aby jim mohla být odebrána). Takže si nezapomínejte na výlety nosit pomůcky, budou se vám hodit.

Papír třetí: Evidence odborek. Na tomto papíře si každý založíte (pokud jste tak již neučinili) svůj rádek a budete si do něj zapisovat své odborkové úspěchy. Jak si založit rádek? Jednoduše – Napíšete si své jméno do sloupečku jméno a celý přilehlý rádek vám bude v tu chvíli patřit. Současně se jménem si vyplňte první

kolonku (doted' získané odborky). Do této kolonky si zapíšete všechny odborky, které už máte z minulých let. Do dalších okének si budete postupně vpisovat letos získané odborky i s datem ulovení. Podle tohoto papíru vám budou bodovatelé udělovat bodíky za odborky. Proto se nelekejte, když budou některá vaše vyplňená odborková okénka barevně označena (bodovatelé si tak budou označovat odborky, za které už vám udělili body). Tato tabulka je nejhodnotnější evidence vašich odborek, a proto si svůj rádek pečlivě vyplňujte, protože odborky, které nebudou zapsané tam, jakoby jste neměli!!!

Morče

KKMD

aneb Kočovnický klub mladého diváka

Bednička B je stále na klubovně, takže je škoda ji nevyužít. Zajímalo by mě, jestli máte radši výstavy, divadla, kina nebo něco jiného (případně co). Takže anketa: Napište mi do bedničky, co z výběru máte nejraději, případně co vás vůbec nezajímá.

Pro tento měsíc mám v plánu **Muzeum hraček**, což je natolik atraktivní, že jistě půjdete všichni. Nalézá se u Pražského hradu, takže je to blízoučko, a stojí to pro děti, studenty a seniory 30 Kč (ale snad by mohla být i sleva pro skupiny, takže teoreticky 20 Kč). Půjdeme tam pravděpodobně některý den, který ještě sice nevíme, ale až budu vědět, vyvěsim to na nástěnku i se srazem.

Morče

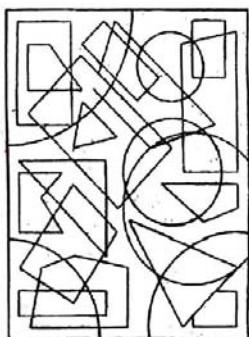
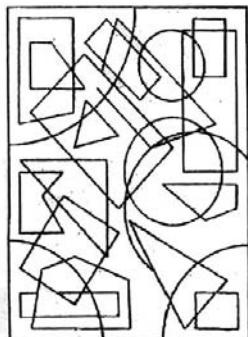
Fotokutil

O záludnosti vozejčků a jiných dopravních prostředků nejisté spolehlivosti se přesvědčily už Rychlé šípy, neboť je známo, že „ševce ve snu viděti, nechatí

vozejčky na pokoji". Kdybyste si však mysleli, že tato chabá komiksová poučka platí na zvídavé Kočovníky, byli byste vedle jak ta jedle a možná ještě dál. A tak

by se na jednom výletě poblíže řeky Sázavy mohla klidně stát následující příhoda.

Bez potíží jsme kráceli malebnou krajinou, netušíc prázdné zradu. Náhle však kdosi zvolal: „Jéé, vozejčkýýý!“ a nastal všeobecný úprk směrem ke zmíněným jezdítkům. Ty se vyskytovaly na zarostlému kusu železniční trati a očividně se k nim nikdo nehlásil. Až do té doby, než jsme přišli my. Okupování stojících vozíčků nás ale záhy přestalo bavit a začali jsme vymýšlet, jak je uvést do pohybu. Plán roztlačit je ztroskotal na naší lenosti. Rovněž tak nápad rozjet je pomocí tahu. K takovým sportovním výkonům se nikdo

neměl, tudíž jsme vymysleli náhradu jízdy – střídal jsme se ve foukání, simulujíc tak prudký výtr, přitomný při rychlé jízdě. Této zábavě ukončil přítrž až hlídač kolejisti, který nás častoval mnoha kletbami a také jedním kamenem. Nezasáhl však nikoho z nás, nýbrž jakousi páku na jednom z vozíků. Jak se později ukázalo, byla to pravděpodobně brzda, protože jinak si následný pohyb vozejčků nedovedu vysvětlit. Kolejová transportovadla nás unášela nekontrolovatelnou rychlostí kamži do neznáma skrz změť výhybek a záhybek. Po přejetí poslední se před námi rozprostřela rovná trať od nevidim do nevidim. Sotva vozejček zpomalil, objevil se na obzoru za námi vlak. Jelikož dosti nevybírávým způsobem troubil, usoudili jsme, že nás chce asi předjet a nesnažili jsme se zrychlovat, aby měl předjíždění snazší. To jsme ovšem netušili, jací jsou vlakvedoucí hulváti. Místo aby nás v klidu předjel, k čemuž měl ideální podmínky, jel neustále za námi a v jednom kuse troubil. Museli jsme vozík tlačit až do Prahy! Jako trest za takové chování jsme náš dopravní prostředek nechali na 3. nástupišti.

V praxi jsme si tedy ověřili, že ševce ve snu viděti není žádný med.

UFOtopisatel

Zpráva z tisku: Zatím neznámí pachatele způsobili v neděli nevidaný kolaps na našich železničích. Pomoci kolejového vozíku vytvořili vlakovou zácpu na hlavní trati do Prahy. Kolona vlaků dlouhá pět kilometrů byla nucena se pohybovat pouze tříkilometrovou rychlosí, neboť pachatele nebyli ochotni trať vyklidit. Díky této záškodnické akci nabraly vlaky několikaměsíční zpoždění, které se však pravděpodobně mezi dalšími závludnostmi Českých drah lehce ztratí.

Poznej Prahu 6

V minulém čísle byla fotografie, o které jsem se domníval, že bude jednoduchá, ale opak se ukázal pravdou.

Pravdu měli ti z vás, kteří psali, že se jedná o Divokou Sárku směrem od Džbánu. Doufám, že dnes to opravdu nebude žádny problém.

Kosa

Luštěnky

Nejprve bych se chtěla omluvit všem, kterým způsobil problém 7. rádeček křížovky v minulém Týpku. Měla tam být samozřejmě 4 okénka, ne tři. Jinak vězte, že řešením tajenky bylo **v bazénu**. Dnes to tedy bude bez křížovky, ale přísliví si neopustím:

1. U závodů na zpracování obilí, řízených mytologickými bytostmi je poměrně nízká produktivita práce vyvážena naprostou spolehlivostí.

2. Na místě, nacházejícím se v bezprostřední blízkosti zařízení sloužícího k instalaci světelného zdroje, dopadá minimální počet paprsků ze zdroje se šířících.

(Řešení: 1. Boží mlýny melou pomalu, ale jistě. 2. Pod svícenem je tma)

Bodování - se soutěží uvnitř

A je tu další rok, skoro prázdná plachta

a všichni máte skoro stejné šance, protože jste skoro na úplné a absolutní nule! Jako vždy se soutěží o hodnotné ceny pro první tři místa, takže se snažte. A vůbec!

A heslo dne: Jelikož je nový školní rok, je tu i nová SOUTĚŽ. (Jak na skoro nový rok, tak ne po celý krok) A to tato: do bedničky B **vhod'te své tipy na první tři místa** v tomto bodování, a **kdo se strefí nejlépe, bude odměněn**. A jestli chcete zvýšit své šance, tipněte si i počet bodů – kdo se trefí u všech tří, dostane speciální bonus. Soutěž bude vyhodnocena až budou výsledky bodování, tj. na Ohni.

Tak a na závěr zdar všem bodovníkům za vítězství, zavažte si bo d/t/y a vzhůru do bo t/d!

Bod a Bodek –králičí z bodlouku

DRUŽINY

1	Tygrí	15
2	Orlíci	13
3	Delfíni	10
4	Kamzíci	8
5	Beatrix	2

JEDNOTLIVCI

1	Ikarus	(OR)	40
2	Helmut	(TY)	39
4	Babča	(OR)	30
5	Jana	(DE)	26
6	Jakub	(OR)	22
7	Eidam	(KA)	17
8	Cvalda	(KA)	15
9	Jake	(KA)	10
10	Beatrix	(BX)	8
11	Berenika	(OR)	5
12	Mikrob	(DE)	4

